

Отдаваме почит на жертвите на комунизма

Днес България отдава почит на жертвите на комунизма, избити от Народния съд. Навършват се 76 години от един от най-кървавите дни в този период от историята ни.

Всяка година паметта на жертвите се отбелязва с отслужването на заупокойни богослужения за душите за загиналите духовници, интелектуалци и обикновени хора, станали жертва на атеистичната власт, дошла след 1944 г. Денят на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим се чества на 1 февруари по предложение на президентите на България Желю Желев (1990-1997) и Петър Стоянов (1997-2002).

1 февруари 1945 г. е денят, в който посрещат смъртта регенти, депутати, офицери, министри, общественици, жертви на Първи състав на Народния съд. На 1 февруари 1945 г. Народният съд осъжда на смърт трима регенти, шестдесет и седем депутати, министри, генерали и полковници. Присъдите са изпълнени на същия ден. Много от близките на подсъдимите са изселени преди или по време на процеса. Според доклад на Държавна сигурност за девет месеца в страната са изселени 28 131 души и хиляди са убити.

Над 600 духовници намират своята смърт след политическите промени през 1944 г. По повод този ден ви предлагаме да си спомним за съвестта на Българската църква – Неврокопският митрополит Борис, загинал през 1948 г. от ръката на низвергнат свещеник, под давлението на комунистическата власт.

Митрополит Борис е един от най-начетените български архиерей преди идването на войнстващия атеизъм. Убит брутално по поръчение на държавния апарат на 8-ми ноември 1948 г., на връх рождения си ден. Приживе още е бил обявен за враг №1 на БКП. Мнозина днес го считат за светец, мъченик и изповедник за православието.

Митрополит Борис:

Великите умове наричат християнството най-великото учение, най-чудното явление, най-възвишения идеал. Обаче, това не е същността на християнството. Основата на християнството е богочовешката личност на Иисуса Христа. А най-съвършеното разкритие на тази богочовешка личност е Кръстът на Голгота.

Една велика идея умира само тогава, когато няма кой да умре за нея. Правдата побеждава тогаз, когато има кой да се бори за нея, – истината тържествува тогаз, когато има кой да се жертва за нея.

Бог е любов – и любовта е най-съвършената и най-великата сила, която изхожда от Бога и прониква човека. Тя върши чудеса. Без нея нищо не сме, каквито и други качества и да имаме. Най-издигнат и най-съвършен е оня човек, който е проникнат от най-голяма степен от Божествената любов. Той стои най-близо до Бога.

Вярата е тайнствената спасителна връзка, която ни свързва с първоизточника на живота – Бога и с всичко добро в тоя свят. Без нея не е възможен никакъв истински духовен живот. Вярата, ведно с любовта, е най-съвършеният дар и най-великата сила на човешкия дух.

Атеизмът е демонично явление, а материализмът – проява на

животинщината в човека. И единият, и другият, доведени до последна консеквентност, означават край на всяка човечност и всяка култура. Атеизмът отрича Бога и всичко божествено в живота и човека, а материализмът отрича човека и всичко възвишено в него. Атеизмът означава победа и тържество на демоничното начало, а материализмът – победа и тържество на животинското начало в човека и живота. Атеизмът иска да демонизира човека, а материализмът се стреми да го превърне в животно. И единият, и другият, които имат еднаква същина, преследват една и съща крайна цел: разрушението на човешкия образ в човека, унищожението на човека в човека!

Мършавият ум на недъгавите поколения може да допусне най-много отвлечените, мъртвите, сухите като скелет понятия за добро, за истина, за правда, за добродетел и пр. Но той не иска да признае живота, възплътената божествена истина, която прониква и крепи живота, която пресъздава и спасява човека.

Не е ли мъчение да бъдеш истинен между лъжци, честен между безчестни, свестен между безсвестни, смирен между надменни, щедър между алчни, кротък между жестоки, добър между зли? Не и ли мъченичество да проповядваш истината тогава, когато господарува лъжата – да крепиш добродетелта тогава, когато се шири порокът, – да защитаваш правдата тогава, когато вилнее безправдието? Но, истинското мъченичество почва тогава, когато се отречем от себе си напълно и се обречем изцяло на истината, правдата, доброто, любовта и се пожертваме за тях, – когато нашият живот бъде непрекъснато служение на тези светли сили и непрестанна жертва за тях, – когато ние им послужим и с живота, и със смъртта си.

Трябва да се свият всички знамена на раздор и разединение, на ненавист и озлобление, на вражда и разрушение, – трябва всички племена и народи, всички слоеве и съсловия, всички дружби и сдружения да свият и захвърлят своите знамена и да се обединят под едно единствено знаме: знамето на Кръста! Защото няма друга сила, чрез която бихме могли да победим злото, освен силата на Кръста.

Най-големите врагове на нашия народ, негови собствени рожби, посегнаха на най-ценното съкровище и най-великата сила, която той имаше: посегнаха на неговата вяра – оная божествена творческа сила, която издига човека и човешкия дух до Бога и го прави твърд и непобедим, богоподобен и възвишен.

Явиха се у нас хора, които започнаха да считат доброто за зло и злото за добро, истината за лъжа и лъжата за истина, правдата за безправие и безправието за правда, добродетелта за порок и порока за добродетел, честта за безчестие и безчестието за чест! Това е най-голямото падение, до което може да стигне човекът, падение, при което в него не остава почти нищо човешко.

dobrotoliubie.com